

borg, hvis Talen er om at bestille en Sovevognsbillet fra Aalborg til Fredericia eller København. Jeg ved ikke, om det er paa Grund af disse Billethers stigende Antal, man forventer denne Forøgelse af 3,000 Kr., men jeg kunde tænke mig, at det var medvirkende. Jeg vil da henstille til den højtærede Trafikminister, om han ikke kunde renoncere paa denne forøgede Indtægt, stryge disse 50 Øre, som ganske vist ikke er meget i Forhold til, hvad Sovevognsbilletten koster, men som alligevel virker irriterende. Folk sige, og med nogen Grund: hvis man bor i Aalborg, kan man enten ringe Jernbanestationen op i Telefonen eller lade sin Karl gaa eller selv gaa hen paa Stationen og købe Billetten, saa koster den ikke mere end 6 Kr. til København eller 4 Kr. til Fredericia. Men alle andre Steder, enten i Byerne eller paa Landet, skal man betale 50 Øre ekstra til Straf for, at man nu en Gang ikke har taget Bopæl i den By, hvorfra Sovevognene udgaa. En Ændring heri vilde betyde et saa ringe Indtægtstab for Statsbanerne, at jeg synes, at der er Grund for dem til at stille sig saa kulant som muligt og ikke gøre det besværligere end højst nødvendigt for Folk, som nu en Gang ikke kunne bo i den Købstad, hvorfra Sovevognene udgaa.

Det andet Ønske, jeg gerne vilde udtale, er af mere vidtrækkende Betydning for Publikum og antagelig ogsaa for Statsbanerne. Det gaar ud paa, at der paa samtlige Statsbanestationer — ja, det er maaske for meget sagt, men i alt Fald paa de fleste — blev anbragt Telefon — en Del har det vel allerede. Jeg mener dermed en Telefon, der har Forbindelse med det paagældende Oplands Telefoncentral — i Jylland have vi jo „Jydsk Telefonaktieselskab“, paa Øerne andre Selskaber, men det er ligegyldigt — altsaa en Telefon, der har Forbindelse med de nærmestliggende Centraler. Jeg ved, at der enkelte Steder er en saadan Telefonforbindelse, men i nogle Byer kan man endnu ikke telefonere til Statsbanestationen. Jeg ved ikke, hvilke Regler man har fulgt ved Indlæggelsen af disse Telefonapparater, men jeg har en Følelse af, at man særlig har taget Hensyn til, hvad man mente kunde være til Bedste for vedkommende Statsbanestation. Jeg vil gerne her, selv med nogen Fare for at blive kritiseret, ligesom jeg blev det i Fjor, da jeg talte om Jernbaneadministrationen, sige, at det er i Virkeligheden en forkert Synsvinkel at se saadanne Spørgsmaal un-

der. Jeg tror, at man først og fremmest skal se paa, hvad der er til Fordel og — jeg kan ogsaa gerne sige — til Behagelighed for Publikum, og at det maa komme i anden Række, hvorvidt Statsbanerne ogsaa kunne have en Fordel, større eller mindre, direkte eller indirekte. Det siger sig selv, at det ved mange Lejligheder vilde være til overordentlig stor Bekvemmelighed for Publikum, hvis man let kunde faa Meddelelse pr. Telefon fra Statsbanestationen f. Eks. om Ankomsten af Vognladnings- eller Fragtgods, eller man kunde spørge pr. Telefon paa Stationen, om dette eller hint maatte være ankommet, eller hvad andet der maatte være Anledning til at forhøre sig om. Jeg ved ikke, om der hører en særlig Bevilling til, men det er mit Ønske, at det maatte blive taget under Overvejelse, at vi enten i saa Fald fik en saadan særlig Bevilling, eller at der af de allerede paa Budgettet opførte Bevillinger blev afholdt den Udgift, som det selvfølgelig vil medføre, at Statsbanestationerne skulde abonnere paa et Telefonapparat. Jeg skal være beskeden og foreløbig holde mig til de Jernbanestationer, der have en af det vedkommende Telefonaktieselskabs Centraler saa nær ved sig, at de uden større Bekostning end den almindelige, den Takst, der gælder indenfor en vis Kilometerafstand, kunne faa et saadant Telefonapparat. De allerfleste af vore Statsbanestationer vilde vel paa den Maade kunne faa Telefon. Jeg maa maaske tilføje, at vi ved de fire Privatbaner, som udgaa fra Aalborg, vistnok nu næsten overalt have faaet indlagt Telefon paa Stationerne, og saavel disse som navnlig det omkringboende Publikum ere særdeles tilfredse dermed. Jeg synes, at vi ogsaa paa Statsbanernes Omraade skulde følge med Udviklingen i saa Henseende. Der er jo nu næsten ikke en By, hvortil der ikke kan telefoneres.

Jeg skal gøre opmærksom paa en Side af Sagen, som temmelig sikkert er værd at tage i Betragtning. Naar der, som det nu er Regelen, skal skrives ud enten til en Foderstofforening eller en Købmand i en Landsby, der maaske ligger et Par Mil fra Stationen — det gælder mange Landsbyer i Jylland —, at der er ankommen en Vognladning eller maaske flere, være sig Foderstoffer eller andet Gods, vil det i Regelen tage en Dag længere, inden Vognene blive tømte, end hvis det var saaledes, at der straks kunde ringes op enten til vedkommende selv